

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 604/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], právne zastúpenej advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s. r. o., Radlinského 2, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Daniela Futeja, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 450/2014, 4 Co 451/2014, 4 Co 452/2014 z 11. februára 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 1094/2015 z 29. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. novembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej

len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 450/2014, 4 Co 451/2014, 4 Co 452/2014 z 11. februára 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 1094/2015 z 29. septembra 2016.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupovala v pozícii žalobkyne v konaní o náhradu škody v sume 31 696, 60 eur proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú konala Národná banka Slovenska, vedenom na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 218/2011, v ktorom sa sťažovateľka domáhala náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), ktorá jej mala vzniknúť zanedbaním náležitého bankového dohľadu Národnej banky Slovenska nad činnosťou Podielového družstva slovenské investície, ktorému zverila svoje financie s cieľom ich zhodnotenia, zaznamenala však finančnú stratu, za ktorú podľa jej názoru zodpovedá štát.

Okresný súd rozsudkom č. k. 10 C 218/2011-480 z 23. apríla 2014 rozhodol tak, že návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie zamietol, žalobu zamietol v celom rozsahu a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Výrok rozhodnutia vo veci samej odôvodnil neopodstatnenosťou žaloby danou tým, že Národná banka Slovenska nezanedbala bankový dohľad, v dôsledku čoho sťažovateľka nemá právo na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Výrok tohto rozsudku vo veci samej napadla sťažovateľka odvolaním. Okresný súd následne uznesením č. k. 10 C 218/2011-497 z 3. júna 2014 uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 20 eur. Toto uznesenie napadla sťažovateľka odvolaním. Okresný súd zároveň uznesením č. k. 10 C 218/2011-499 z 3. júna 2014 uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní vo výške 21,18 eur. Toto uznesenie napadla sťažovateľka odvolaním.

Krajský súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 4 Co 450/2014, 4 Co 451/2014, 4 Co 452/2014 z 11. februára 2015:

- potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku,
- potvrdil napadnuté uznesenie o uloženej povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie,
- potvrdil napadnuté uznesenie o uloženej povinnosti zaplatiť poplatok za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní,
- sťažovateľke nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Výrok, ktorým potvrdil napadnutý rozsudok, odôvodnil vecnou správnosťou skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie. Na odôvodnenie výroku potvrdzujúceho napadnuté uznesenia uviedol, že podaním odvolania vznikla sťažovateľke poplatková povinnosť; na tom nič nemení skutočnosť, že v čase podania žaloby bolo konanie v tejto veci oslobodené od platenia súdnych poplatkov a že vyhotovením rovnopisov elektronických podaní rovnako vznikla poplatková povinnosť. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a úspešnej žalovanej ich náhradu nepriznal, pretože si ju neuplatnila.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 450/2014, 4 Co 451/2014, 4 Co 452/2014 z 11. februára 2015 podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 1 Cdo 1094/2015 z 29. septembra 2016 odmietol z dôvodu, že dovolanie sťažovateľky nebolo podľa § 238 OSP prípustné a procesná vada v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) OSP nebola v dovolacom konaní preukázaná.

3. Vychádzajúc z obsahu sťažnosti možno zhrnúť, že podľa sťažovateľky k porušeniu ňou označených práv došlo predovšetkým v dôsledku arbitrárnosti ňou napádaných rozhodnutí všeobecných súdov.

4. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľka vo svojej sťažnosti v podstatnom uvádza:

„Rozsudok Krajského súdu je postavený na právnych a skutkových záveroch, ktoré sú podľa názoru Sťažovateľa zjavne nepodložené a arbitrárne a preto z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a tieto je potrebné ústavným súdom preskúmať.“

Nápravou uvedeného Rozsudku Krajského súdu sa Najvyšší súd odmietol zaoberať, keď vyhodnotil dovolanie proti Rozsudku Krajského súdu ako neprijateľné. Zo strany Najvyššieho súdu a Krajského súdu tak nebol rešpektovaný ústavný príkaz minimalizovať formalistický výklad práva.

...

Rozsudok Krajského súdu nevychádzal z objektívneho a komplexného posúdenia rozhodujúcich skutočností a je založený na nesprávnych skutkových a právnych zisteniach, nakoľko tieto zistenia vychádzajú z vykonaného dokazovania Okresného súdu, ktoré je neúplné.

...

Namieste je úvaha, že Najvyšší súd namietaným uznesením vybočil z ústavných medzí rozhodovania príslušného orgánu ochrany práv. Svojím rozhodnutím Najvyšší súd de facto odmietol právo Sťažovateľa na súdnu ochranu. Namietaným Uznesením Najvyššieho súdu bola Sťažovateľovi vytvorená prekážka prístupu k spravodlivosti, proti ktorej už Sťažovateľ nemá okrem podania tejto ústavnej sťažnosti iný prostriedok obrany a ochrany svojich práv. Namietané Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je v zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva zásahom do práva na spravodlivý proces.

...

Sťažovateľ vidí zreteľný zásah do jeho práva na spravodlivý proces aj v tom, že Najvyšší súd nedostatočne odôvodnil svoj záver a Sťažovateľ považuje Uznesenie Najvyššieho súdu za nedostatočne odôvodnené.“

5. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/1094/2015 zo dňa 29.09.2016 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/450/2014, 4Co/451/2014, 4Co/452/2014 zo dňa 11.02.2015 porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 Cdo/1094/2015 zo dňa 29.09.2016 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/450/2014, 4Co/451/2014, 4Co/452/2014 zo dňa 11.02.2015 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Bratislave sú povinní uhradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu do 10 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

9. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

III.

11. Podstatou sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 450/2014, 4 Co 451/2014, 4 Co 452/2014 z 11. februára 2015 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 1094/2015 z 29. septembra 2016,

pričom k namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv malo dôjsť predovšetkým tým, že

- krajský súd napadnutým rozhodnutím svojvoľne, arbitrárne a formalisticky nevyhovel jej odvolaniu proti rozsudku okresného súdu, vec nesprávne právne posúdil a sťažovateľkou navrhnuté dôkazy nevyhodnotil správne;
- najvyšší súd napadnutým rozhodnutím arbitrárne a formalisticky odmietol ako neprípustné dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu z dôvodu, že jej dovolanie nebolo podľa § 238 OSP prípustné a procesná vada v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) OSP nebola v dovolacom konaní preukázaná.

12. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré by bránili jej prijatiu na ďalšie konanie.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 450/2014, 4 Co 451/2014, 4 Co 452/2014 z 11. februára 2015

13. Pokiaľ ide o časť sťažnosti týkajúcu sa sťažovateľkou namietaného porušenia jej práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 450/2014, 4 Co 451/2014, 4 Co 452/2014

z 11. februára 2015, ústavný súd zistil dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti, a to nespĺnenie zákonom predpísaných náležitostí.

14. Vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 450/2014, 4 Co 451/2014, 4 Co 452/2014 z 11. februára 2015 ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu, ktorý koncipoval aj samotnú sťažnosť podanú ústavnému súdu, s návrhom nedoručila napadnuté rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 4 Co 450/2014, 4 Co 451/2014, 4 Co 452/2014 z 11. februára 2015. Predloženie rozhodnutia všeobecného súdu, proti ktorému sťažnosť smeruje, je pritom v zmysle dikcie ustanovenia § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. Sťažnosť sťažovateľky teda v predloženej podobe v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 450/2014, 4 Co 451/2014, 4 Co 452/2014 z 11. februára 2015 nespĺňa náležitosti ustanovené v § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poznamenáva, že v ústave, ako aj v zákone o ústavnom súde má ústavný súd presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania.

16. V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd zdôrazňuje, že tento nedostatok nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (m. m. napr. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 77/08, I. ÚS 162/2010, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010, II. ÚS 309/2010, IV. ÚS 134/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 234/2010, I. ÚS 594/2012 a iné). Ústavný súd vo svojej judikatúre zároveň opakovane konštatoval, že podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne

prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (m. m. napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, I. ÚS 39/2015, III. ÚS 434/2017 a iné). Aj v súvislosti s tým naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

17. Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky, ktorá je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, nespĺňa v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 450/2014, 4 Co 451/2014, 4 Co 452/2014 z 11. februára 2015 požiadavky kvalifikovanej sťažnosti, ktorá by zodpovedala požiadavkám vyvoditeľným z § 50 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

18. Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 450/2014, 4 Co 451/2014, 4 Co 452/2014 z 11. februára 2015 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 1094/2015 z 29. septembra 2016

19. Pokiaľ ide o časť sťažnosti týkajúcu sa sťažovateľkou namietaného porušenia jej práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 1094/2015 z 29. septembra 2016, ústavný súd zistil dôvod na odmietnutie sťažnosti aj v tejto časti, a to z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť či splnenie iných zákonom ustanovených náležitostí zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 46/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010).

21. Najvyšší súd v napadnutom uznesení sp. zn. 1 Cdo 1094/2015 z 29. septembra 2016, ktorým dovolanie sťažovateľky ako procesne neprípustné odmietol, v podstatnom uviedol:

«18. Žalobkyňa tvrdí, že jej bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie procesné nesprávny postup súdu znemožňujúci účastníkovi konania realizáciu jeho procesných oprávnení (v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.).

19. Namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.. ale za tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (vid' R. 111/1998). Na tom zotrvalo aj neskoršie zjednocujúce stanovisko R 2/2016; obsah spisu nedáva žiadny dôvod

pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska - v dovolaní m napadnutom rozhodnutí sú zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody.

20. Najvyšší súd už v minulosti konštatoval, že ak je niektoré rozhodnutie (prípadne) nepreskúmateľné, neznemožňuje sa tým účastníkovi konania uskutočňovať jemu patriace procesné oprávnenia, ani vtedy nezostáva „procesné bezbranným“ (napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 1367/2015). Vo viacerých rozhodnutiach tiež uviedol, že ak je účastník konania presvedčený, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nedostatočne odôvodnené alebo preskúmateľné, má plne zachované právo namietať túto nesprávnosť v procesné prípustnom opravnom prostriedku (porovnaj rozhodnutia sp. zn. 3 Cdo 89/2011, 3 Cdo 145/2012, 3 Cdo 158/2012, 3 Cdo 648/2015, resp. 1 ECdo 10/2014).

21. Ústavný súd sa v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. US 551/2012 „väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p, ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p“.

22. Obdobne do 30. júna 2016 prípustnosť dovolania nezakladalo (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvolávalo) ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (vid' najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

23. Prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladalo ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatri právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. US 97/97).

24. Dovolací súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na záver ústavného súdu, podľa ktorého „prípádny nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“ (IV. ÚS 196/2014).

25. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že jej bola odňatá možnosť pred súdom konať vyrubením súdneho poplatku za odvolanie a súdneho poplatku za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní bez opory v zákone, dovolací súd poukazuje na stanovisko R 1/2016 a pripomína, že samotným vyrubením súdneho poplatku sa účastníkovi neodníma žiadne procesné oprávnenie a nedochádza k odňatiu jeho možnosti pred súdom konať (viď tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 218/2014, 2 Cdo 151/2015, 3 Cdo 688/2015, 4 Cdo 468/2014, 7 Cdo 461/2015 a 8 Cdo 27/2016).»

22. Ústavný súd už v minulosti konštatoval, že základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže všeobecný súd porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (m. m. II. ÚS 182/2010, III. ÚS 25/2011). Podľa názoru ústavného súdu je postup najvyššieho súdu v sťažovateľkinom prípade v súlade s procesno-právnou úpravou (v danom prípade s Občianskym súdnym poriadkom, resp. Civilným sporovým poriadkom), keď po zistení, že nie je daný žiaden z dôvodov podľa § 237 a § 238 OSP, dovolací súd napadnutým uznesením sťažovateľkino dovolanie odmietol pre neprípustnosť (III. ÚS 539/2011).

23. Obsahovým základom práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 16/2012).

24. Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 1094/2015 z 29. septembra 2016 dostatočne objasňuje skutkový a právny

základ rozhodnutia, pričom spôsob odôvodnenia uznesenia nie je v rozpore so zárukami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu a nemožno mu vyčítať arbitrárnosť. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základného práva podľa 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 1094/2015 z 29. septembra 2016 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

26. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2017